

Kim Komljanec

MOŽGANI, MIŠICE, SRCE

hecna igra o zelo resnih in celo tragičnih stvareh

DRAMATIS PERSONAE:

JOSIP	65, redni univerzitetni profesor
AMADEA (ANDREJA)	60, upokojena bančna uslužbenka
EVICA	25, dvakratna zmagovalka Miss Bodybuilding Slovenije
FILIP	40, profesor na fakulteti s popolnim, športno izklesanim telesom
MATEJ	24, nič posebnega;

O JEZIKU

Liki govorijo zelo različne jezikovne zvrsti. Josipov jezik je tudi doma skoraj zboren, njegovi besedna in stavčna prozodija sta pogosto starinski, celo zastareli. Amadea govori jezik zrele izobražene ženske, zlasti proti koncu igre ima njen jezik vse več izrazov iz slenga. Evica in Matej govorita sleng, tvorita skoraj nesmiselne pomanjševalnice in vpletata veliko angleških in nemških izrazov. Ker je sleng v slovenščini tudi lokalno specifičen, se pri zapisovanju njunih replik bolj držim norme, kot naj se je ekipa (igralci, lektor) pri uprizoritvi. Filip govori najbolj sproščen pogovorni jezik, ki ga občasno obarva sleng, občasno zborni jezik (pač zaradi njegovega poklica). Seveda zvrstnost jezika niha tudi glede na situacijo (Matej drugače govori z mamom kakor z Evico). Zelo pomembno je, da so v uprizoritvi te jezikovne razlike poudarjene, mnogo bolj izrazite kot tule na papirju.

PRVI PRIZOR

Josip izza govorniškega pulta v polnem zanosu. V ozadju Filip, ki se igra s svojim mobilnim telefonom.

JOSIP: Vem, da se o meni šušlja vsemogoče: da sem strog, da pričakujem preveč, da pričakujem nemogoče. Vendar vam na takšne govorce lahko odgovorim le z naslednjim: Odrasli ste. Polnoletni ste. Imate volilno pravico. Ne le vaša prihodnost, ne le prihodnost naše države, temveč prihodnost Evrope in s tem sveta je **tudi** v vaših rokah. Oziroma, glede na to, kje zdaj sedite, vašem razumu, vaših neskončnih preizpraševanjih o tem, kaj je prav in kaj narobe. Torej, ne bom jaz tisti, ki bo strog, temveč pričakujem, da boste strogi sami do sebe, da si boste zastavili visoke cilje in sami od sebe pričakovali, da jih dosežete, še več, da jih **presežete**. Moja pričakovanja, zahtevnost mojih izpitov, vaši morebitni neuspehi in nenehna potreba po tem, da vložite več in več truda, to naj vam bo le v pomoč na vaši poti razvoja. Ta potreba naj vas vsak dan požene –

FILIPU uide smeh. JOSIP se ozre k njemu, nato nadaljuje.

požene naprej, naj vam omogoči, da presegate povprečje. Živimo v časih, ko je pomembno biti **ambiciozen**. Biti povprečen je vendarle premalo. Kaj neda, kolega? Kolega Šeme se zabava, kot vidite. In seveda, ni treba, da me vzamete resno, vendar vam lahko izpričam lastno izkušnjo: sam sem se šolal v dosti težjih časih, kot so zdajšnji, in le moja lastna ambicioznost in trma sta me ohranili na pravi poti. Če bi meni v mladosti

kdo posvetil nekaj takšnih besed, bi mi bilo marsikdaj v življenju lažje. Takšni nasveti bi mi pomagali premostiti marsikateri dvom in najti voljo za študij, tudi v neopisljivo težkih okoliščinah. Zato upam, da slišite moje besede in ne pustite šumom družbe, da bi jih preglasili. Zavedajte se, da ste sprejeti na univerzo, kar je privilegij, zato se pričakuje od vas, da boste v čast naši fakulteti in našemu oddelku. Za večino od vas je slovenščina materin jezik in dejstvo, da ste si izbrali slovenski jezik in literaturo kot predmet svojega študija, svojih raziskav in odprav v neznanu, že nekaj pove o vašem rodoljubju, o tem, da ste ponosni na lasten narod in da imate zanj velike ambicije. Nadejam se, da bodo vaše ambicije tekom študija prerasle v konkretno zastavljene cilje. Pri tem vam sicer lahko zaželim vso srečo, a verjemite mi, da ima uspešnost pri študiju kaj malo opraviti s srečo, ampak predvsem s trdim delom, vztrajnostjo in predanostjo. Tako. Mislim, da vam bo vse podrobnosti o urniku in administrativnih zadevah povedal kolega docent dr. Filip Šeme.

Josip še trenutek ostane za govorniškimi pultom, nato se s Filipom spogledata. Josip se umakne, Filip pristopi. Tema.

DRUGI PRIZOR

Dnevna soba, v ozadju stopnice v zgornje nadstropje. Josip bere časopis. Vsake toliko časa živčno potrza z nogo. Zvonec pri vratih. Pogleda proti vratom, nato na uro. Održe časopis in gre odpret. Pred vrati stoji Evica s prtljago in pretirano olikanim nasmeškom na ustih.

EVICA: Daaan.

JOSIP: Dober dan?

EVICA: Saj te nisem iz postelje vrgla ali pa kaj takega, ane? No, pa saj vem, ti si že malo v letih, najbrž tudi med vikendi zgodaj vstajaš, ane?

Evica vstopi, v levi roki prinese ogromno športno potovalko, očitno polno in zelo težko, ki pa jo z lahkoto dvigne in prestavi čez prag. Preko desnega ramena ima žensko torbico. Vstopi, si ogleduje stanovanje. Josip je malo zmeden. Stoji pri odprtih vratih z roko na kljuki.

JOSIP: Pravzaprav ne. Oprostite –

EVICA: Ah, ne, saj to mene sploh ne moti. Jaz sicer vsak dan vstanem ob sedmih, ker grem laufat. Zjutraj je najboljše, muziko v ušesa, pa sto na uro, tudi po ta najbolj busy ulicah, med carsi, ki stojijo v kolonah, pa to. Uuu-huu. En tak poseben feeling, ane? *(Evica položi svojo dlan preko Josipove na kljuki. Josip odskoči, Evica zapre vrata.)*

JOSIP: Ne bi vedel. A bi vi –

EVICA: Ja, prosim. Če imaš brezofeinsko?

JOSIP: Kavov?

EVICA: Pa ne mi dat cukra, imam jaz svoj natreenček s sabo, samo kapljico mlekca, prosim. Hvala, ej, super si stari.

JOSIP: Ampak ... Čakajte malo ...

EVICA: Valjda, bom jaz tukaj počakala, ti kar skuhaj, pa bova šla pol skupaj gor.

JOSIP: Gor!?

EVICA: Da mi pokažeš mojo sobo, ne?

JOSIP: Sobo. Vašo sobo. Ne zamerite, ampak –

EVICA: Ah, valjda, ni blema, tudi če je nisi pospravil, saj si bom itak jaz pohištvo po feng shuiju prestavila. Ampak najprej coffee. Da se malo spoznava. Sicer itak, da mi je Matej že vse povedal o tebi.

JOSIP (*presenečen*): Matej?

EVICA: Ja, Matej, stari, tvoj sinko debelinko. Ne, saj zdaj ni več tako fat.

JOSIP: Vi ste od Mateja ...

EVICA: Frendica.

JOSIP: Vi ste Matejeva prijateljica in –

EVICA: Joj, saj res! Krava jaz! Evica. (*Ponudi roko, Josip je zmeden, obotavlja se rokuje z njo.*) Pizda, sem pa res krava.

JOSIP: (*odsotno*) Ja. Mislim, ne, niste ... hotel sem reč ... (*se zbere*) Jaz sem profesor doktor Kmetič.

EVICA (*prasne v smeh*): The best!

JOSIP: Prosim!?

EVICA (*se ne more nehat smejat*): Stari, saj vem, da se pišeš Kmetič, samo ne moreš pol profesor doktor, pa to!

JOSIP: Poslušajte, zdaj pa dovolj. Prosim, da mi pojasnite, kdo ste in kaj počnete tukaj!

EVICA: Sorry, stari, to res ni bilo kul od mene. Jaz sem Evica. Evica Grossman.

JOSIP: In kaj bi radi od mene!?

EVICA: Čakaj malo. Daj nehaj s tem tonom, pizda. Jaz sem za sobico plačala. Za šest mesecev.

JOSIP: Kaj!?

EVICA: Ja. Mateju. Pizda, saj sem vedela, da tole ne bo šlo gladko.

Brska po svoji torbici.

Zato sem mu pa tudi rekla: napiši mi, podpiši mi, da si vzel keš od mene, ker, saj veš, kako je, kao, saj smo itak frendi, pol pa, ko pride do denarja, smo pa res frendi, ja.

Iz vleče pomečkan list, ga pomoli Josipu.

No, evo, tukaj je.

JOSIP: Kaj je to?

EVICA: Ja, preberi, no!

JOSIP vzame list, si nadene očala, bere.

JOSIP: Podpisani, Matej Kmetič, izjavljam, da je Evica the stongest woman na svetu in da jo obožujem.

EVICA (*se zasmеji*): Ne, ne, ne, to je me samo zajebaval. Totalno je bil pribit. Na drugi strani, obrni, no! Na drugi strani!

JOSIP: (*obrne list, bere*) Podpisani, Matej Kmetič, potrjujem, da sem prejel šestmesečno najemnino za sobo v prvem nadstropju hiše na Podmilščakovih 17 s souporabo kopalnice, kuhinje in atrija (za sončenje) —

EVICA: To sem ga prav prisilila, da je napisal. A veš, ampak jaz sem se navadila, da imam vedno barvo, ker v športu je tako, pizda, če prideš čisto bel na tekmo ...

JOSIP: Če ji bo kdor koli težil, da se mora izselit pred iztekom teh šestih mesecev, obljubljam, da bom prišel stvar uredit, preden bi bila potrebna uporaba sile.

Josip dvomljivo pogleda Evico.

EVICA: To sem ga tudi prisilila, da napiše. Ker prejšnji lastnik mi je non stop težil in hodil v mojo sobo in pol sem ga enkrat takole, stari, čisto narahlo odrinila ...

Se dotakne Josipovega ramena, na njem demonstrira odziv, Josip se panično umakne.

No, a vidiš, jaz sem se ga totalno nežno dotaknila, on pa kao, da sem nasilna pa take, pizda, Pa da me bo tožil, pa to. Totalni paranoik, stari. No, saj zato sem se pa tudi rabila tako na hitro preselit.

JOSIP (*bere naprej*): Plačilo prejel: 28. septembra ob 3:07 pri polni zavesti. Hik.

EVICA: Ah, daj, to pa ne piše.

Mu stopi za hrbet in mu bere čez ramo.

JOSIP: H – i – k. (*Ji pokaže, nato naredi korak stran in bere naprej.*) Podpisani Matej Kmetič. Evica se zaveže, da mi bo, če ne bom imel kje drugje, pustila spat z njo v sobi.

EVICA: Ej, to pa res ne piše!

JOSIP ji pomoli list.

Prasec! Pizda, to je pa kasneje zraven napisal! No, saj ni važno. Gre za to, da sem jaz najela sobo in da se moram danes vselit vanjo.

JOSIP: Gospodična, ne vem, kje ste dobili informacije o meni in moji družini, in pravzaprav me tudi ne zanima, kako ste jih dobili. Zdajle je vaše šale konec, zato bi vas prosil, da greste. In to v tišini, prosim.

EVICA: Kaj!?

JOSIP: Prosim, da poberete svoje stvari, se obrnete, greste skozi tista vrata in se nikoli več ne prikažete tukaj.

EVICA: In ti naj bi bili kao neki profesor!?

JOSIP: Prosim, da ne vpijete.

EVICA: Pizda, stari, čisto nič boljši nisi kot tisti prejšnji lastnik, ki je imel štant s sadjezelenjavo.

JOSIP: Pššš!

EVICA: Čisto isto me hočeš nategnit! Kakšen prasec, ej!

JOSIP: Moja žena zgoraj meditira.

EVICA (*glasno šepeta*): A v moji sobi!?

JOSIP: Glejte, gospodična, jaz ne vem, kdo vam je rekel, da izvedete tole točko, najbrž kakšen od mojih študentov, najbrž kakšen faliranec, ampak pravim vam, da ni uspela. Pa saj verjetno niste resno pričakovali, da bom nasedel. Zdaj greste lahko nazaj k svoji družini, se dobro nasmejite na moj račun, ampak prosim, da greste ven iz moje hiše in me pustite pri miru.

EVICA: To ni nobena točka, stari. Pičku mater! (*Josip se zdrzne.*) Matej je res podpisal in res je vzel moj keš. Če mi ne verjameš, ga pa pokliči.

JOSIP: Prosim, da nehate. Na svidenje.

Pokaže proti vratom.

EVICA: No, pokliči ga, pokliči!

JOSIP: Ni potrebe, da bi mu telefoniral, saj vem, da moj sin tegale ni napisal. Najbrž vas sploh nikoli ni poznal.

EVICA: Ja pa me pozna! In jaz njega. Celo zelo dobro! Mater, pa si res tak zajebanec, kakor je Matej govoril. Prav, če ga pa nočeš poklicat, mi pa pokaži, kje je moja soba. Ali pa keš nazaj.

JOSIP: Aha, razumem. Za denar gre. Gospodična, če ste me nameravali ogoljufat, bi se morali malce bolje potruditi. Malo preveriti podatke.

EVICA: Jaz ne rabim nobenih podatkov checkirat, saj **ti** meni ne verjameš, stari. No, lej, tukaj imam fotko od Mateja.

Iz torbice vzame denarnico, iz nje potegne fotografijo in jo poda Josipu. Josip se zazre vanjo.

V bistvu imam tudi fotke s tistega žura, ko sem mu plačala za sobo. Evo, tukaj, na mobiju.

Vzame telefon, se pretipka do fotografij, hoče pokazati Josipu, a ta še vedno strmi v fotografijo iz denarnice.

EVICA: Full dobro izgleda, ane, na tisti fotki? Model, kaj je on fotogeničen, pizda. Meni je tudi totalna lepa ta fotka, sploh, ker je črno-bela. Full arty izpade, ane?

Josip molči. Eva pospravi telefon.

JOSIP (*umirjeno*): Vi ste od mojega sina ...

EVICA: Frendica. Najboljša frendica.

JOSIP: Ampak na sliki ... ga poljubljate.

EVICA: Ja, to je bilo v Pragi. Tam sem imela eno tekmo, pa je šel Matej z mano. In fotkal naju je en tip s tistim, kaj se že reče, poraloid ali kaj že, ma onim aparatom, ki takoj printne fotke ven, no. Full hudo. Totalno old school, ane?

JOSIP: Matej je bil v Pragi? Z vami?

EVICA: Ja, no, ne čisto v Pragi, tam zraven, v enem über poceni hotelu. Pir je bil tako ene pol evrčka, stari. Ene dve leti nazaj. Ali je bilo tri?

JOSIP molči.

Lej, stari, saj jaz vem, da vi tukaj nimate čisto spucane te odnose pa to, mislim, da niste lih happy family, pa to, in sploh se nočem mešat v to. Ampak, če mene vprašaš, pizda je Matej meni oddal svojo sobo, ker je on po njegovem še vedno tukaj doma. Dobro, res se ni prišel za novo leto s kupom daril, Merry Christmas, pa to, pa vam padel v objem, ampak, pizda ...

JOSIP (*zbrano*): Vi študirate, gospodična?

EVICA: Ma, kakšen študirate, stari, kje imam pa cajt!? Pa saj razmišljam, da bi naslednje leto res kaj vpisala.

JOSIP (*z zanimanjem*): Aha. Kaj vas pa zanima?

EVICA: Ja, kaj, jest na bone, pa študentske smučarske karte, itak, zakaj bi se pa drugače vpisovala? Ne, saj sem mislila pred cajtom it na DIF, samo, saj veš, kako je, po srednji šoli sem dve leti profesionalno trenirala, pol pa aprila ta poškodba. Pa je šla rama, ciao baby, pa-pa profi kariera.

JOSIP: Kaj ste trenirali?

EVICA (*zgroženo*): Haloo? Bodybuilding!? Pa kaj je tebi? Jaz sem Evica Grossman, pizda! Dvakratna Miss Bodybuilding Slovenije? Kje pa ti živiš?

JOSIP: Šport ni moje področje.

EVICA: Ja, vidim, ja. Mislim resno, kaj sem trenirala! Halooo!

JOSIP: In zdaj razmišljate o vpisu na fakulteto?

EVICA: Ja, pizda, najbrž bo treba, ane. Mi je tudi trener rekel, na faks se vpiš, ker ta poškodba je bila full hujša, kot je izgledalo. Saj ima prav, pizda, ker zdaj je pa res že težko šiht dobit brez diplomce, a veš. Kje pa ti delaš?

JOSIP: Na univerzi predavam.

EVICA: Aja, valjda, saj mi je Matej rekel. Slovko, ane?

JOSIP: Prosim?

EVICA: Slovenščino? Pizda, saj jaz sem jo imela v osnovki full rada, samo ne slovnice, bolj tako, spise, pa to, pa kakšne zgodbice, samo tistih pesmi ta zateženih se mi pa totalno ni dalo brat, ej! Ti pa to kar za šiht, ali kaj? Ha ha.

JOSIP molči. Čez čas.

JOSIP: Prav. Lahko najamete sobo.

EVICA: Kako to misliš, stari!? Saj sem jo že!

JOSIP: Pod enim pogojem: da mi poveste točno, kakšen je vaš odnos z mojim sinom –

EVICA: Uuu, kinky, stari, te matra, ane? Ne, samo ni nič takega, saj ti pravim: z Matejem sva samo frenda. V bistvu je on moj najboljši frend! itak, Matej je the best!

JOSIP: In da mi poveste vse, kar veste o njem.

Tema.

TRETJI PRIZOR

Še vedno dnevna soba, kjer pa zdaj na sredini stoji velika fitness naprava – kardiotrenažer. Amadea in Josip vsak na eni strani tega velikega tujka. Amadea je razburjena, a ne vpije in ves prizor kontrolirano globoko diha.

AMADEA: In ti si ji preprosto pustil, da se vseli?

JOSIP: Ne, nisem ji pustil.

AMADEA: Ja, zakaj je pa potem tukaj?

JOSIP: Povabil sem jo.

AMADEA: No, saj jaz sem vedno pripravljena delit svojo streho nad glavo in vse dobrine, ki so mi bile podarjene, z drugimi, ampak ... Zakaj?

JOSIP: Ker sem ocenil, da boš odobrvala. Dekle je Matejeva prijateljica, mislim, da morda celo intimna prijateljica ...

AMADEA: Oziroma tako pravi. Saj ne trdim, da laže. Malo je tako temnih ljudi na svetu. Ampak bogve, kdo je ta punca!

JOSIP: Ja, lahko upamo, da vsaj Bog ve. Sicer je prinesla podpisano potrdilo.

Josip ji pomoli papir. Amadea ga vzame, bere.

AMADEA: Aha.

JOSIP: Na drugi strani. Na drugi strani.

Amadea obrne list.

AMADEA: Aha?

JOSIP: Saj vem, da ne blesti ravno od verodostojnosti. Ampak mislil sem, da se boš strinjala. Da so Matejevi prijatelji dobrodošli v naši hiši. Najini hiši.

AMADEA: Najini hiši!? Tvoji hiši. Če naj bi bile te stene in ta streha tudi moj dom–

JOSIP: Oh, Andreja!

Amadea glasno vdihne in izdihne. Josip si začne ogledovati športno aparaturo in ugotavlja, kam bi jo prestavil, da bi kar najmanj podrla red ostalega pohištva v njegovi dnevni sobi.

AMADEA: Če je to tudi moj dom, potem mislim, da je prav, da zahtevam zase pravico do soodločanja. *(Spet globoko vdihne in izdihne, nato na silo umirjeno:)* A se ti sploh zavedaš, kako zelo jaz trpim ob tebi? Ti mene z vsako tako stvarjo močno notranje poškoduješ. Cele dneve sem sama, čakam te doma–

JOSIP *(mimogrede)*: O tem sva že govorila. Ne bom se upokojil, samo zato da boš ti imela družbo. Lahko pa kupiva psa, če želiš. Sicer je pa zdaj tukaj Evica. In prav zato bi je lahko bila vesela.

AMADEA: Josip. Prosim, poslušaj me. Enkrat me poslušaj.

JOSIP premerja predalnik in trenazer. Molči. Amadea tudi molči.

JOSIP: No, povej, povej, saj te poslušam.

AMADEA: Cele dneve sem sama. Ne gre za to, da se ne znam zaposlit, Josip. Dobro veš, da počnem vsemogoče – moje knjige, joga, delavnice, seminarji, da ne govorim o kupih in kupih tvojih srajc in čiščenju te preklete bajte –

Spet globoko vdihne in izdihne, se na silo umiri in nato stopi za Josipom, ki še vedno išče pravo mesto za aparaturo.

Ampak Josip, ljubi moj, midva nisva tiste sorte par. Midva nisva poročena zato, da bom jaz tebi likala srajce. Saj ne, da mi je težko naredit kaj zate, ampak, Josip. Midva nisva še tako zelo stara. *(Nato šepetaje:)* A veš, da včasih minejo celi tedni, ne da bi se me kdor koli

dotaknil? Josip, jaz se pa včasih sredi noči zbudim in te gledam in poslušam, kako smrčiš in potem strmim v strop do jutra.

JOSIP: To sva že nevemkolikokrat obdelala in sem ti že povedal: smrčanje ni zavestna dejavnost. Če bi ti blagovolila uporabljati čepke za ušesa, tako kot jih jaz, kadar tebe muči nespečnost–

AMADEA: Ne gre za to, Josip. Jaz ne morem spat. Ne ob tebi, ne ob nama, ki sva tako odtujena. Jaz cele noči ne spim! In zjutraj se pogledam v ogledalo in ne morem začeti dneva. Grem kar nazaj v posteljo. Ampak nisva še tako stara, Josip. Povej mi, kaj se dogaja? Česa mi ne poveš? Jaz čutim, Josip, jaz čutim, da nekaj ni prav! A si bolan?

JOSIP: Andreja, ne pretiravaj. Nič ni narobe z mano. Nič.

AMADEA: Zakaj sem pa potem tako sama? Zakaj sva oba tako sama?

JOSIP: Saj zdaj ne bova več. Bo Evica stanovala tu.

AMADEA: Odkar je soba prazna, se mi zdi, kot da je cela hiša prazna.

JOSIP: No, zdaj ne bo več.

AMADEA: Josip?

JOSIP: Pa kaj je, za božjo voljo!? Kaj bi rada? Bi jih rada imela spet 20, 30, 40? Koliko!? Kaj hočeš od mene, porkaduš!? Bi rada, da neham delat!? Da stran vržem vse to, za kar sem v življenju garal? Zato da ti ne boš osamljena!? Preklete, Andreja, včasih si pa res taka ... Da bi te kar ... Cele dneve si doma!? Ja, ti uboga reva! Cele dneve si doma, kuhaš te svoje makrobiotične mineštre in pišeš pisma svojemu telesu.

AMADEA: (*globoko vdihne in izdihne*) Poslavljam se od svojega telesa. Sprejemam svoj starost, Josip. In mislim, da bi bilo prav, da bi tudi ti počasi dojel, da jih nimaš več 40!

JOSIP: Ja, in kaj potem!? Naj grem v pokoj, pridem domov, se uležem v posteljo in umrem!?

AMADEA: Ne, ravno nasprotno! Pridi domov, in ulezi se v posteljo **z mano!** Veš kako dolgo se me nisi dotaknil?

JOSIP: Ne pretiravaj, Andreja! Govoriš kot da si Mateja brezmadežno spočela!

AMADEA: Josip! Matej ima 24 let.

JOSIP: Če jih ima.

AMADEA: Kaj?

JOSIP: Pravim, če jih ima. Lahko da jih tudi nima. Lahko da jih ni imel niti 23 ali niti 22. Lahko da ga je povozil avto tri dni po tistem, ko se je javil policiji in rekel, da naju noče več videt.

AMADEA: Ni ga povozil avto. Ne govori tako.

JOSIP: Zakaj ne? Lahko da je fotografija, ki jo je Evica prinesla, fotomontaža. Lahko da je res, kar praviš: da si je vse skupaj izmislila.

AMADEA: Saj ne pravim, da si je. Zakaj pa bi si?

JOSIP: Zakaj pa se ti tako upiraš temu, da bi stanovala tukaj? Punca je najela sobo, plačala zanjo, naj jo torej tudi koristi.

AMADEA: Saj sploh ne govorim o njej.

JOSIP: O čem pa potem govoriš, Andreja!?

AMADEA globoko vzdihne, hoče oditi.

Ja, kam greš zdaj? A mi ne boš pomagala?

AMADEA: Bom. Seveda ti bom. Saj ti vedno pomagam, Josip.

JOSIP: Če prestaviva pisalno mizo malo bolj semle, potem bi tole lahko dala tja vmes, kaj misliš?

AMADEA: Saj ni važno, kaj jaz mislim, Josip.

Stopita vsak na eno stran trenažerja.

JOSIP: No, daj, primi. (*Dvigneta.*) O, porkaduš, kako je ta zadeva težka.

Dvigneta, odneseta trenažer skoraj do cilja, ko ga postavita nazaj na tla, Josipa zbode bolečina v hrbtu.

JOSIP: Au, au, au, čakaj. Au. Prekleta!

AMADEA: Križ?

Josip prikima.

JOSIP: Uu. Au. Au.

AMADEA: Čakaj, čakaj, čakaj. Usedi se tukaj, grem jaz po črni koren.

Posede Josipa na kavč in steče v kuhinjo. Vrne se z mazilom.

AMADEA: No, kje, povej? Tukaj, kot ponavadi?

Mu dvigne srajco in išče mesto, kjer ga boli.

JOSIP: Tam ja, malo nižje. Samo pazi na srajco, da je ne zamastiš.

AMADEA: Tukaj?

JOSIP: Ooh. O, prekleta. Kot da bi mi kdo nož zabil, au.

Mu vtira mazilo.

AMADEA: Vidiš, sem ti že stokrat rekla, da moraš pazit tudi na telo. Ti samo misliš, misliš, misliš. To ni prav. Nimaš ravnotežja. Telo je tudi pomembno, moraš ga malo poslušat. Ti ga pa vedno preglesiš s tem svojim razumom. Saj ti non stop pravim: ti bi se moral ukvarjat s kakšnim športom. Pridi kdaj na jogo z mano. A je že kaj boljše?

JOSIP: No, daj, daj, daj. Si?

AMADEA: Ja. Saj veš, da moje maže delajo čudeže.

Zapre mazilo in ga odnese v kuhinjo. Josip ostane sam.

JOSIP: Ko bi jih vsaj res. Ko bi jih vsaj res.

AMADEA (*iz kuhinje*): Ampak res, Josip, obljubi mi, da se boš začel ukvarjat s kakim športom!

Josip vzdihne. Tema.

ČETRTI PRIZOR

Josip v moškem stranišču na fakulteti. Na steni, ki deli oder od avditorija, je vrsta pisoarjev. Josip stopi pred enega izmed njih in si odpne hlače.

JOSIP: No, daj, daj. (*Pogleda navzdol.*) Daj, stari moj, saj se poznavam, ne me danes še ti ... Presneto ... (*Se zazre nekam predse.*) Svoja najboljša leta človek pusti tukaj, mladim ponudi roko na poti do uspeha, potem te hočejo pa takole – na stara leta – nož v hrbet. Pa če bi bil nevemkako star, ne rečem. Saj ne nameravam do devetdesetih strašiti po Oddelku, ampak da me pa kar takole meni nič, tebi nič, pred celotnim svetom Oddelka dobesedno diskreditira ... Ne ne ne, kar pozabi, pezde malo! (*Spet pogleda navzdol za trenutek, pa potem spet nekam predse.*) No, daj no, tole ti je pa zdaj prešlo že v navado, kolega. “Razprava, ki ste nam jo poslali, profesor Kmetič” – Profesor doktor Kmetič, bedak! Jaz sem bil na Oddelku, ko je bil ta smrkavec še v plenica! – “razprava povzema izsledke vaših prejšnjih dveh raziskav, zato smo se odločili, da je ne

bomo natisnili, saj imamo za tisk publikacij že tako zelo omejena sredstva in bi bilo skrajno nesmiselno ponovno tiskati iste informacije!” Takoj bi moral reagirati. Jaz njega spodrezati ... No, daj že, no! Malo se potruji! Tehle par kapljic stisni ven ... Prekleti smrkavec! Mene bo kritiziral! Mene, ki sem Oddelek gor postavil! Rad bi me sesul in iz tega naredil vrhunec svoje kariere. S tem se hoče proslavit! Presneti – (*Glas se mu zlomi. Glasno zasmrka.*) No, zdaj bi me morala videt, Andreja, kako star dedec sem. Niti scat ne morem, ti pa bi rada, da sem še vedno veliki nosilni steber slovenskega jezikoslovja. Pa nisem več, draga moja, nisem več. ... Ohhh, daj, no! Prosim. Ne morem ves dan stat tukaj.

Zvok neenakomernega, šibkega curka, nato tema.

PETI PRIZOR

Techno glasba na ves glas. V dnevni sobi je trenažer spet na sredini, pohištvo je odmaknjeno, pisalna miza je stisnjena v kot, na njej leži brisača in nekaj uteži. Evica trenira na trenažerju, v ustih ima žvečilni, na eni roki ima pripet merilec srčnega utripa. Vstopi Josip v obleki in z aktovko. Nekaj trenutkov stoji, živčno potrza z nogo.

JOSIP (*kriči preko glasbe*): Pa, poslušajte, kaj se pa greste!? A je tole slučajno vaša zasebna telovadnica ali kaj!?

EVICA (*mu pomaha, tudi kriči preko glasbe*): Daaan!

JOSIP: Ugasnite ta hrup! Takoj ugasnite to bobnenje!

EVICA (*nadaljuje s telovadbo*): A je malo prenglas, ane?

JOSIP: Seveda je preglasno, kaj se pa greste!? Saj bodo šipe popokale!

Evica stopi h glasbenemu stolpu in ustavi glasbo, nato vzame iz ušes čepke.

EVICA: Veš, stari, jaz ne slišim tako naglas, ker imam itak čepke. Muziko imam do fulla samo zaradi beata, ker body se itak samo na base odziva, a veš. Hudo, ane?

JOSIP: Me ne zanima! Poslušajte, pa kaj si vi predstavljate!? Kako si dovolite, takole uzurpirat moje stanovanje!? Kolikor vem, ste najeli sobo, eno sobo v zgornjem nadstropju, ne pa celotne hiše! Porkaduš!

EVICA: Ja, pa, dobro, saj si rekel, da imam lahko orbitrek tukaj dol.

JOSIP: Ja, nisem se pa strinjal, da moj dom spremenite v športno dvorano! Pa kaj si vi predstavljate? Ne morete se tako obnašat! Mislim, tole pa res presega vse meje! A na tem svetu sploh še obstajajo kaka pravila, kak bonton, kaka obzirnost!?

Stopi do pisalne mize, hoče odložiti aktovko, a zagleda preznojeno brisačo, ki jo z gnusom odvrže na tla.

Vi ste pa res neprecenljivi, neprecenljivi! To dobi človek, ki pomaga mlademu človeku. Dobronamerno človek ponudi roko, potem ga pa ugriznejo nazaj kot psi, kot lopovske mrcine! Nobene hvaležnosti, nobene ponižnosti, nobenega spoštovanja!

EVICA: Okej, saj štekam, no. Pač ne sede ti moja muzika. Okej, zdaj pa oladi, stari!

JOSIP: Poslušajte, vi ste tukaj začasno, zgolj zaradi izrednih okoliščin, v katerih ste se znašli. Zgolj zato, ker sem se vas jaz usmilil.

EVICA: No, ja. Saj sem vašemu sinu plačala najemnino, ane? Ne rabim nobenega usmiljenja.

Na stopnicah v ozadju se pojavi Amadea. Josip je ne vidi.

- JOSIP: Tako trdite. Ampak jaz tega pač ne vem in ker trenutno ne morem preveriti, sem se odločil, da vam verjamem. Iz usmiljenja, gospodična, da si boste na jasnem. Vendar to sploh ni predmet najine debate.
- EVICA: Huda debata, stari, da prideš skozi vrata pa me napizdiš.
- JOSIP: Veste kaj, držite rajši jezik za zobmi, preden vam bo žal. Kot je mnogim že bilo, ker me niso poslušali. Tako ali tako ste že prestopili vse meje. Edini razlog, da vas ne vržem na cesto, je dejstvo, da vas verjetno nikjer drugje ne bi vzeli pod streho, glede na to, da nimate absolutno nobenih manir. Neprimerno oblečeni, da ne rečem napol goli se sprehajate po stanovanju, puščate svoje stvari kot osel staro dlako, govorite kot kakšna pocestnica –
- EVICA: Opa! Pazi malo –
- JOSIP: Sogovornikom nenehno skačete v besedo in vdirate v osebni prostor! Pri tem pa nimate 5 let, gospodična Eva, ampak prej kakšnih 25! In to, da preferirate, da vas ves svet poimenuje s pomanjševalnico, prav nič ne opravičuje vašega obnašanja. Vem, da ste popolnoma neizobraženi, vendar temeljna načela lepega vedenja, da ne rečem dobrega okusa, bi pa že lahko poznali. Sicer glede na to, kakšen je ta svet postal v zadnjih nekaj letih, se ne čudim, da jih ne. Le od kod bi se jih lahko naučili? Če bi bil jaz na vašem mestu, gospodična, bi bivanje pod to streho izkoristil za to, da bi se česa naučil o življenju. Ampak očitno ste prepolni sami sebe, da bi sploh opazili, da na svetu niste sami. Tako da, kar se mene tiče, gospodična, sva midva opravila. Zdajle grem na kratek sprehod, medtem pa pričakujem, da boste pobrali vso svojo kramo in da bom našel tale prostor točno takšen, kakršen je bil, ko sem zjutraj odšel od

doma. Vas pa, da ne vidim niti v bližini svojega doma vsaj naslednjih nekaj let. Jasno? Četrť ure vam dam.

Josip se napoti skozi vrata.

EVICA: Čakaj, kaj? Ti mene ven mečeš? Pizda, stari, daj malo oladi, no.

Josip se obrne.

JOSIP: Petnajst minut, gospodična. Nikar si ne drznite izzivati mojega potrpljenja. Pohitite, četrt ure je komaj dovolj, da spakirate vso to svojo navlako.

Josip gre in zaloputn vrata.

EVICA: Džizus, stari, da ti ne bo pacemaker eksplodiral.

Amadea pride s stopnic.

O, dan. Nisem vedela, da si ti tudi tukaj. Evo, evo, saj grem, se že pokam.

Evica začne prestavljati pohišťvo.

Ne vem kaj ga matra, pizda. Najbrž že dolgo ni fukal.

AMADEA (*globoko vdihne in izdihne*): No!

EVICA: Sorry. Saj grem, no. Ni treba, da me še ti ven vržeš. Itak vem, da sem zadnje cajte vsem samo v napoto. Pizda.

Evica pobira svoje stvari po dnevni sobi.

AMADEA: Brez skrbi, jaz pa v življenju še nikogar nisem vrgla iz hiše. In tudi v prihodnosti nimam takega takega namena.

EVICA: Kul. Ker sem zdi, da je bilo tole čisto zadost za ta teden.

AMADEA se kislo nasmehne in prikima. Tema.

ŠESTI PRIZOR

Moška garderoba v fakultetni telovadnici. Vzdlž obeh stranskih sten so garderobne omarice, nekaj jih je skritih za vhodnimi vrati. V prostoru je nekaj klopi, tuš in WC kabine v globini. Na steni, ki deli oder od avditorija, so pisoarji.. Ena od tuš kabin ima zagrnjeno zaveso. Josip vstopi, v plašču, s prvič uporabljeno športno potovalko čez ramo, več letaki in ključem za garderobno omarico v roki.

JOSIP: No, pa se dajmo rekreirat. Samo zate, draga moja.

Pogleda številko na ključu.

JOSIP: Dvestosedeminštirideset.

Išče omarico na steni ob vhodu. Mrmraje:

JOSIP: Dvesto, verjetno na drugi strani.

Gre na drugo stran. Še vedno zase.

JOSIP: Amm, amm, amm ... Dvestotrideset, dvestoosemintrideset ... aha, tule je: dvestopetinštirideset, šestinštirideset. Hmm ...

Ustavi se. Spet pogleda številko na ključu.

JOSIP: Dvestosedeminštirideset. (*Naveličano:!*) No, kje pa je!?

Izdihne, nato končno odloži torbo na klop. Težko diha. Sleče si plašč.

JOSIP: Prav, poglejmo še enkrat.

Spet začne iskati omarico.

JOSIP: Dvestotrideset, dvestoštirideset, enainštirideset, dva, tri, štiri,
petinštirideset, šestinštirideset.

Obrne se, gre nazaj k steni, kjer so vhodna vrata in preveri številko na prvi in zadnji omarici.

JOSIP: Dvesto do do do ... dvestodvanajst. No, pa kje je ta ... Ja, porkaduš!

Spet pogleda številko na ključu.

JOSIP: Nesposobna. Preprosto nesposobna!

Stopi k vratom z namenom, da bi odšel, ko se odgrne zavesa tuš kabine. Iz nje stopi Filip, gol, z brisačo preko ramena.

FILIP: O, Josip. Dober dan. Se mi je zdelo, da si to ti. Kaj pa je, kaj te spet muči?

JOSIP (*preplašeno*): Nič, amm ... Na recepciji. Izgleda, da mi je dala napačen ključ.
Očitno.

Pomaha s ključem, ki ga ima v roki.

FILIP: Kako to misliš: napačen?

JOSIP: Mislim, da je omarica s to številko v ženski ... amm ...

FILIP: Hm. Če je obesek moder, bi moralo bit v redu. Da vidim.

Stopi proti njemu. Josip se ritensko umika približajočemu se golemu Filipovemu telesu. Filip mu vzame ključ iz rok.

FILIP: Dvestosedeminštirideset. Ja, saj to je tukaj. Zraven moje omarice.
Voilà.

Z roko pokaže proti štirim omaricam, ki so skrite za vrati.

JOSIP (nervozno): A, pa res. Te sem pa spregledal. Ja, ja, tule je.

FILIP: Ja.

Tišina. Josip odpre svojo omarico, Filip ostane na sredini prostora. Z brisačo se frotira po hrbtu. Josip se usede na klop ob svoji omarici in si začne odvezovati čevlje. Filipova omarica je tik nad Josipovo glavo. Filip stopi k njej in jo odklene. Medtem se Josip nagne nazaj, stisnjen je čisto ob steno, da se ga Filip ne bi dotaknil s svojim golim telesom. Filip vzame svoje stvari iz omarice in si jih nese na klop na sredini prostora.

FILIP: In? Si se odločil, da se boš malo rekreiral? Malo športa?

JOSIP: Ja, no, ja.

FILIP: Ja, lako tebi, ane? Zdaj, ko boš imel toliko časa, da ne boš vedel kam z njim.

JOSIP: Kako?

FILIP: No, saj najbrž boš še predaval.

JOSIP: Ja? Seveda, Filip, seveda bom. Zakaj pa naj ne bi!?

FILIP: Oprosti, nisem te hotel ...

Josip vstane, obut je le v nogavice. Za dobro glavo je manjši od Filipa.

JOSIP: O čem pa govoriš, kolega?

FILIP: No, vem, da te včeraj ni bilo na sestanku, ampak ...

JOSIP: Katerem sestanku?

FILIP: Sestanku Oddelka. Včeraj ob desetih je bil.

JOSIP: Seveda me ni bilo na sestanku, ker tega sestanka ni bilo. Povedal sem, jasno in glasno, vsi ste me slišali, da ob torkih ob desetih predavam. **Vsak** torek ob desetih imam predavanje in tako je že skoraj štirideset let. In vsi ste s tem zelo dobro seznanjeni. Torej včeraj niste imeli nobenega sestanka, ker ga, brez mene, pač niste mogli imeti. Vendarle sem predstojnik Oddelka, kar pomeni, da sem vsaj v zelo ohlapnem

smislu, sestavni del tega Oddelka. To pomeni, da oddelčnega sestanka brez mene pač ne more biti in včeraj torej ni bilo nikakršnega sestanka. Jasno?

FILIP: No, ostali člani Oddelka smo se vseeno dogovorili, da se dobimo in pogovorimo o nekaterih perečih problematikah.

JOSIP: To je bila pa zelo nespametna odločitev. Namreč: porabili ste kako uro ali celo dve uri svojega časa, ki je pravzaprav, striktno gledano, vaš delovni čas, torej to v resnici ni **vaš** čas, ampak čas Oddelka in Fakultete, ki vas plačuje, in vi ste uro ali celo dve uri tega časa, za katerega ste drago plačani, vrgli skozi okno. Torej mi zaupajte, kolega Šeme, ko vam pravim, da je bila to **zelo nespametna odločitev** z vaše strani.

FILIP: No, saj v resnici ni bila samo moja odločitev. Pravzaprav, profesor, nisem jaz tisti, ki odloči, kdaj so sklicani sestanki. Gre bolj za pragmatiko: kdaj ima največ ljudi čas. In ker ste bili vi, kolega predstojnik, izmed vseh, ki učimo na tem Oddelku, edini, ki se niste bili pripravljene prilagoditi predlaganemu terminu, je bilo pač najbolj razumno –

JOSIP: Ne, ni bilo razumno. Nasprotno, bilo je nerazumno, kolega, in povedal vam bom, zakaj: ker o tem, kdaj so sestanki, ne odločate vi. To preprosto ni del vaših pristojnosti.

Filip si obleče spodnjice in hlače. Josip se zave, da je pravzaprav tu zato, da bi se preoblekel. Sleče si srajco in nadaljuje v spodnji majici:

Glejte, kolega, jaz vem, da imate vi določeno mero izkušenj in da ste ambiciozni. In mislim, da je to dobra lastnost za znanstvenika –

- FILIP: *(si obleče srajco)* Ne gre za moje osebne ambicije, Josip.
- JOSIP: Zavedam se, da so nekateri, zlasti mlajši kolegi, nezadovoljni z mojim vodenjem Oddelka. In vem, da imate vsi gotovo zelo kreativne in čudovite ideje o tem, kako bi ga bilo treba voditi in kako bi se moralo vse od A do Ž spremeniti, vendar vam povem nekaj, kolega: jaz sem bil zraven, ko je bil ta Oddelek ustanovljen, videl sem ga zrasti takorekoč iz nič. In seveda se zavedam, da so nekatere modifikacije nujne, zlasti zaradi sprememb, ki jih prinaša bolonjska reforma, a sem obenem tudi trdno prepričan, da se velikih sprememb ne da uvesti čez noč, Filip. Pomembne reči se ne zgodijo z danes na jutri. Saj veš, kako gre: kamen na kamen ...
- FILIP: Nihče si ne želi zgraditi palače, Josip. Ali pač?
- JOSIP: Revolucionarni preobrati v znanosti pa še nikdar niso bili uspešni, Filip, zapomni si to.
- FILIP: No, pa saj nismo več na področju znanosti, kajne?

Si zapne srajco. Josip končno sleče tudi hlače in ima zdaj na sebi le spodnje perilo. Na stegnu, precej visoko, ima veliko materino znamenje.

- JOSIP: Vem, da se vsi na Oddelku zelo dobro zavedate, da mi mandat predstojnika Oddelka poteče konec semestra. In jasno mi je, da ste vsi zelo dobro seznanjeni s tem datumom. Ampak zagotavljam ti, Filip, da zelo resno razmišljam in bom posvetil tej dilemi veliko mero posebne pozornosti, preden se bom dokončno odločil, ali želim to svojo funkcijo podaljšati še za en mandat. Te pozicije nikakor ne jemljem kot nekaj samoumevnega –
- FILIP: No, saj pravzaprav to sploh ni tvoja odločitev, konec koncev, kajne?

Filip si zaveže kravato.

JOSIP: Ne, seveda ni, gre za mnenje večine profesorjev, torej Sveta Oddelka, to je povsem demokratična odločitev, seveda, ampak –

FILIP: Potem je verjetno najbolje, da pustiš Svetu Oddelka, da se odloči, kaj praviš? Potem tebi ne bo treba več posvečati **velike mere posebne pozornosti** tej odločitvi, še več: pravzaprav se ti sploh ne bo treba več ukvarjati z njo.

JOSIP: No, prepričan sem, da se bo Svet strinjal z mnenjem, ki ga bo podal predsednik Sveta. Oziroma predsednica. Jana pa bo gotovo podprla mojo osebno odločitev o tej zadevi, kakršna koli že bo.

FILIP: Gotovo jo bo. Ampak Jana ni več predsednica Sveta Oddelka.

Tišina. Filip si obuje čevlje, zaveže vezalke. Vzame si čas.

JOSIP: Kako prosim?

FILIP: *(Vstane.)* Jaz sem.

Tišina. Josip si poravna spodnjo majico in si jo povleče preko spodnjih hlač.

JOSIP: Kda – amm ... Kdaj pa je bila sprejeta ta odločitev?

Filip se sprehodi do ogledala in si s prsti počese razkuštrane lase.

JOSIP: Aha. Razumem. Torki ob desetih, si rekel?

Filip molči.

Torej, si se že odločil, da me odrežeš.

FILIP: Ne, nisem se še odločil. Bom še razmislil. Pravzaprav mislim, da bom tej odločitvi posvetil **veliko mero posebne pozornosti**.

JOSIP: Aha.

FILIP: Glej, Josip, saj ti ne grozim. Sploh ne. Ne pravim, da se te hočemo znebiti. Vem, da si naredil veliko za naš Oddelek. Ampak **moraš** nam **prisluhnit**. **Moraš** slišat naše predloge. Razumeš?

JOSIP: Mm.

FILIP: Sploh pa mislim, da bi ti koristilo, da malo izprežeš. Si vzameš več časa za pisanje, ne samo učbenikov, ampak romanov, pa rekreacija, da malo popaziš na svoje zdravje –

JOSIP: Moje zdravje se nikogar prav nič ne tiče, še najmanj pa tebe.

FILIP: No ... Saj veš, kaj mislim. Dolgo si že predstojnik Oddelka.

JOSIP: Ja.

FILIP: Zelo zelo dolgo.

JOSIP: Mm.

FILIP: V glavnem. Jaz moram it. Ampak se bova še pogovorila, prav? Dobro se premigaj, tamle noter.

Filip lahkotno vrže svojo športno torbo čez ramo in odide. Josip, v spodnjem perilu, gleda, kako se za njim zaloputnejo vrata. Tema.

SEDMI PRIZOR

Spet dnevna soba. Evica in Amadea sedita na kavču in se smejeta.

EVICA: Pizda, ti si faca, stara, ej. Meni bi se že trikrat sfukalo, če bi bila s takim modelom poročena!

AMADEA: No. Saj mogoče se bo meni počasi tudi. Ker, tisto, kar si prej rekla, je v bistvu res.

EVICA: Kaj?

AMADEA: Tisto, da že dolgo ni (*globoko vzdihne in izdihne in pri tem prikima*) ...

Evica se zasmеji.

EVICA: Joj, pizda, zdaj bo pa najbrž počasi res uletel. Boljše, da jaz njegovo mizo nazaj prestavim, da ga ne bo spet tako navilo. Bo še kakšen heart-attack fasal!

Obe vstaneta in prestavita mizo. Evica jo malodane lastnoročno dvigne in prestavi nazaj na njeno mesto, Amadea zgolj navidez pomaga.

EVICA: Au, šit, šit, moja rama, o sranje.

Evica položi mizo nazaj na tla, pri tem pa z eno od nog trešči v svoj trenažer.

AMADEA: Kaj je bilo?

EVICA: A ti ni povedal, ane? Da sem imela poškodbo?

AMADEA: Kakšno poškodbo?

EVICA: Ja, ramo sem si poškodovala! Saj zato pa sem v takem dreku s kešem! Natrgane vezi, počena kost. Osem operacij! Cela štala.

AMADEA: Pa si poskusila tudi kakšne alternativne načine zdravljenja?

EVICA: Rajši vprašaj, kaj nisem probala? Bila sem pri ortopedih, kirurgih, na fizioterapiji, pri kiropraktikih, masažicah, akupunkturici, vse kar si zmisliš.

AMADEA: Mhm. Bi mi dovolila, da te namažem z eno čudežno žavbo?

EVICA: Ma, namaži gor kar hočeš. Itak da nič ne dela, razen ketonala.

Amadea gre v kuhinjo. Evica medtem porine pisalno mizo na svoje mesto in opazi, da je ena od nog zlomljena. Ravno takrat se Amadea vrne.

AMADEA: Ops!

EVICA: Šit. A sem kaj zlomila?

Poklekne in pogleda.

Malo se maje.

AMADEA: Aj aj aj, pa ravno pisalna miza, tole ne bo dobro.

EVICA: Pa saj je samo ena noga. Saj me ne boš zatožila, ane?

AMADEA: Ne bom.

EVICA: Tenks.

Evica končno potisne mizo na svoje mesto, nato poravna majavo nogo.

EVICA: Op-la. Takole.

AMADEA: Te smem zdaj namazat? Saj boš takoj čutila.

Evica nastavi ramo.

EVICA: Tukaj.

Amadea ji vtre mazilo.

AMADEA: Tako. Zdaj pa malo počakava. Mi boš povedala, če deluje.

EVICA: A lahko malo pogledam?

Si ogleduje embalažo.

EVICA: Hudo. In kaj je tukaj noter?

AMADEA: Sama ljubezen.

Evica povoha mazilo.

AMADEA: Vse naravne sestavine, nič aditivov, brez kakršne koli kemije. Ampak dela čudeže.

EVICA: Hudo. In kje to kupiš?

AMADEA: Made by Amadea.

EVICA: Kdo je to?

AMADEA: Ja, jaz!

EVICA: Amadea? A nisi Andreja?

AMADEA: Ja, tako ime je zame izbrala moja zemeljska mati. Ampak zdaj sem že kar nekaj časa Amadea.

EVICA: Aha. Kul. A stari ti reče pa še kar Andreja?

AMADEA: Josip? *(spet globoko vdihne in izdihne)* Ja, on s težavo sprejema, da moje duhovno življenje včasih zelo neposredno vpliva na najino skupno zemeljsko življenje. Ampak zato pa jaz njega sprejemam takšnega, kot je. In molim zanj.

EVICA: A res? Hudo. A prav v cerkev hodiš, pa to? Maša ob nedeljah?

AMADEA *(se nasmehne)*: Ne. Doma molim zanj. Na svoj način.

EVICA: Kul. Pizda, vidva sta v bistvu full nakonektana, ane?

AMADEA: Včasih bolj, včasih manj. Tako kot je z vsemi stvarmi v življenju.

Minejo pač. *(globok vzdih)*

EVICA: No, ja, ene stvari so kar za zmeri, se meni zdi. Recimo tole:

Ji pokaže tetovažo na svojem nartu.

AMADEA *(prebere)*: Evica in Matej forever.

EVICA: Naj bi bil temporary. Po treh letih naj bi izginil. Ampak jaz ga imam že malo več kot tri leta, pa ni še čisto nič zbledel.

AMADEA (*globoko vdihne in izdihne*): Zakaj se mi zdi, da lažeš o mojem sinu, Eva?

EVICA: Evica.

AMADEA: Evica? Zakaj lažeš?

EVICA: Ej –

AMADEA: Veliko ljudi lahko prizadeneš s tem. Jih okradeš. Najverjetneje tudi sebe. Še najbolj sebe.

EVICA: Pa kaj ti je? Zakaj mi noben ne verjame, da sem od Mateja frendica?

AMADEA (*spet globoko vdihne in izdihne*): Samo prijateljica?

EVICA: Ja!? Pa kaj je tako čudnega v zvezi s tem?

AMADEA: No, na primer tale napis na tvoji nogi.

EVICA: Kakšno vezo ima moj tattoo s tem, a mi verjameš ali ne?

AMADEA: Evica, jaz se, za razliko od mojega moža, z Matejem veliko pogovarjam. In pove mi marsikaj.

EVICA: No, potem ga pa naslednjič, ko ga vidiš, vprašaj, a se lažem ali ne.

AMADEA: Nisem rekla, da ga vidim. Ampak to ne pomeni, da nimam z njim zelo intenzivnega stika. In tebe mi ni še nikoli omenil. Je pa omenil druge osebe iz svojega življenja.

EVICA: No, če ti to kaj pove, meni tudi ni omenil tebe. Je pa veliko nabijal o svojem fotru. A to pomeni, da ima atija rajši kot mamico?

AMADEA: Zadnjič, ko sem ga videla, mi je Matej rekel, da je homoseksualec.

EVICA: Ja, trenutno je peder. Je bil pa že tudi kaj drugega v lajfu. Kakšno vezo ima to? Joj, a to je ta travma, nikoli ne bom imela vnukov, ali kaj?

AMADEA: Si lahko malo tiho, prosim? (*globok vzdih*)

Evica molči. Čez čas.

EVICA: Ne, ne bom tiho. Daj, modelka, no, huda si, pizda! Živiš s tipom, ki se skozi samo zdira nate, obvladaš jogo, body imaš, kot da bi jih imela 40, ne pa 60, po moje imaš hudo kondicijo! Pa non stop ene bukve bereš, pa še tukaj neka zdravila mešaš, hudo! Pa koga briga, a bo imel Matej froce ali ne, to pa res nima nobene veze. Važno, da se ima dobro v lajfu.

Amadea se skozi solze nasmehne.

AMADEA: A potem je ... Potem je?

EVICA: Pa ja, saj ti pravim! Pizda, ta stari tebi malo preveč po glavi serje, če mene vprašaš.

AMADEA: Malo mi, ane? Po glavi serje?

EVICA: Itak. Haloo?

AMADEA: Saj vem. In skušam razumeti, da ima on tudi svoja bremena. In vem, da Josip še dosti težje sprejema to, da sva izgubila Mateja, ampak ko bi mi vsaj kdaj pa kdaj prisluhnil. Ko bi me sploh slišal. Jaz iščem stik z njim, veš, na več nivojih iščem stik z njim, ampak on je zablokiran v tem svojem razumu in me sploh ne sliši. Ne čuti. Veš, da sem mu napisala cel roman pisem?

EVICA: Ta staremu?

AMADEA (*prikima*): Mhm. Pa mu jih nisem dala, niti poslala. Spravljam jih v svoj predal in ne vem, kaj bom z njimi. Po mojem bi jih prebral samo, če bi jih objavila v časopisu.

EVICA: Pa jih daj, ne!

Amadea se zasmije.

AMADEA: Oh, jaz sem eno tako ubogo bitje, Evica. Si sploh ne predstavljaš zdajle, ko si še vsa taka mlada in polna energije, kako je biti star. Sploh, če si ženska. Saj pravijo, da duša nima spola, ampak jaz se trenutno počutim tako strašno ženska, da me ne bo nobeden prepričal, da moja duša nima spola. Že štiri leta se posvečam samo svoji duši, hodim na vsamogoča predavanja in tečaje, ampak ti povem, na teh prekletih duhovnih delavnicah toliko govorijo o duši, da so popolnoma pozabili na telo. Jaz pa čutim, da tisto, kar zdajle rabi odrešenje, niti slučajno ni moja duša. Trenutno je moje telo tako zelo osamljeno, da mu duša prav nič ne pomaga ... Tale moj dedec me pa niti ne sliši, kaj šele vidi ali čuti.

Evica vzame žvečilni iz ust in poljubi Amadeo. Dolg, strasten poljub. Amadea se najprej hoče upret, potem se prepusti čvrstemu prijemu. Ko se poljub konča, se Amadea previdno dotakne svojih ustnic s prsti. Spet ima solze v očeh. Evica da žvečilni nazaj v usta.

AMADEA: Uau. Hah.

EVICA: Sorry. Samo to sem morala naredit. Ti si full huda. Josip je pa prasec stari, če mene vprašaš.

AMADEA: Ko bi bilo vsaj tako preprosto.

Amadea se zasmije. In se še kar smeje in smeje.

EVICA: OK, nehaj zdaj. To je že malo scary.

Amadea se ne neha smejat. Evica se začne smejat z njo.

Ti si malo prifuknjena, veš!

AMADEA: Joj, a imamo kaj alkohola v tej hiši? Tako dolgo že nisem bila pijana!

Gre do Josipove pisalne mize in iz predala vzame steklenico viskija.

AMADEA: Boš?

EVICA: Na-a. Jaz ne pijem.

AMADEA: Jaz pa bom.

Nagne.

AMADEA: Aah, ti si ena lepa duša, Evica, veš. Ena res lepa duša.

EVICA: No, saj imam tudi body kar kul, ane?

AMADEA: O, ja. Kar kul body imaš.

Amadea se zasmеji in spet nagne.

EVICA: Če hočeš, ti lahko dam cifro od Mateja. Njegov mobi. Saj po moje mu bo okej.

Amadea se še smeji. Poboža Evico po laseh. Tema.

OSMI PRIZOR

Dnevna soba. Josip v nočni halji hodi sem in tja po prostoru. Skozi vhodna vrata vstopi Amadea.

JOSIP: Pozdravljena. Smem izvedet, kaj se dogaja?

AMADEA: Kaj pa se dogaja?

JOSIP: Si ti res dovolila Evici, da ostane tukaj?

AMADEA: Poglej, punca je plačala najemnino, ne bi bilo pošteno, da jo kar tako vrževa na cesto.

JOSIP: Pa saj bi ji vrnil denar! Za kakšnega človeka me pa imaš!?

AMADEA: No ...

JOSIP: Pa kaj se dogaja, a je to nekakšna zarota proti meni!? Ste se vsi dogovorili in sklenili pakt, da me popolnoma na vseh področjih osmešite in diskreditirate!? A mi lahko, prosim, nekdo razloži, kaj se dogaja? Petinšestdeset let sem na ta tem svetu, pa se mi kaj takega še ni zgodilo! Da bi me tako sistematično vsi po vrsti puščali na cedilu. In to ljudje, ki se vam zaupal, za katere sem se marsičemu odrekel, se žrtvoval, vam pomagal, zdaj pa takole!? Pa kaj je to? Vojna!? Saj! Predober sem bil. Ves ta čas, ko sem mislil, da je vse v najlepšem redu, da so me tisti, ki so me imeli namen v življenju izdati in mi zapičiti nož v hrbet, že izdali in izginili iz mojega življenja enkrat za vselej, ste vi, ljudje, ki ste mi najbliže, razmišljali samo o tem, kako bi me še huje prizadeli. Mi vzeli zasebni in profesionalni prostor. Andreja, jaz res ne vem, s čim sem si zaslužil, da me takole obravnavaš, ampak povem ti, da tole ne bo šlo kar tako mimo. Tega si jaz preprosto ne dovolim!

S pisalne mize vzame kup papirjev v tanki mapi.

Dve leti, razumeš!? Dve leti sem pisal tole razpravo in prekleti smrkavec, šema Filipa Šemeta, mi zdaj v obraz pred celotnim Svetom Oddelka vrže, da moje delo ni vredno objave. In dvajset let sva midva odplačevala tole hišo, tele zidake, in ti mi takole, pred eno navadno predrzno smrkljivo, ki nima osnovnih človeških manir vzameš možnost vsakršnega odločanja!? Pa kaj je to? Ha? Zakaj!?

AMADEA (*tiho*): Josip –

JOSIP: Ne! Ne zagovarjaj se sploh! Zdaj grem spat, ker me že vse boli od te izdaje! Ampak povem ti, da bom smrčal na ves glas, če mi bo pasalo!

Josip vrže svojo razpravo na tla in odkoraka proti stopnicam.

AMADEA: Josip, pomiri se, no ...

JOSIP: Nehaj! Nehajte vsi skupaj! Še zdravnik mi je danes hotel predpisat pomirjevala! Pa nikdar v življenju nisem jemal pomirjeval in jih tudi zdaj ne nameravam. Ne boste se me kar tako znebili!

Jezno odide v zgornje nadstropje. Amadea ostane sama.

AMADEA(*tiho*): Zakaj si pa bil pri zdravniku?

Tema.

DEVETI PRIZOR

Dnevna soba, dopoldan. Vstopi Matej. Stoji sredi sobe in si jo ogleduje. Gre k stopnicam, poboža ograjo. Iz kuhinje slišimo Amadein glas.

AMADEA: Josip?

Matej čaka. Amadea pride iz kuhinje. Ko zagleda Mateja, se ustavi.

MATEJ: Mami. Živjo.

Amadea se ne premakne in ne spusti glasu.

MATEJ: Živjo.

Amadea globoko vdihne in izdihne, a se ne premakne.

MATEJ: Haloo?

Amadea samo strmi vanj. Matej skomigne z rameni in se obrne proti vratom.

MATEJ: Prav, pa nič.

Amadea zdaj steče za njim in ga objame, da ga zruši na tla. Matej se le s težavo nekako izmota in obrne, da lahko tudi on njo objame. Ona zdaj leži na njem. Matej jo dobesedno odtrže s sebe in vstane.

MATEJ: Živjo, mami.

Amadea vstane, mu primaže klofuto, nato globoko vdihne in izdihne. Nato ga po istem licu poboža in reče skozi solze:

AMADEA: Oprosti, sine moj. Zakaj si prišel?

MATEJ: Saj si mi rekla, naj kaj pridem.

AMADEA: Rabiš denar?

MATEJ: Ne, nič ne rabim. Samo malo sem mimo prišel. Pogledat, kaj dogaja, kako si. Evica mi je rekla, da si si spremenila ime. Amadea, ane? Hudo. Full se dobro sliši.

AMADEA: Ja.

MATEJ: Zdaj se pa samo še priimka znebiš, ane, pa bo kul?

Tišina. Amadea se začne jokati.

AMADEA: Matej, moj Matej, pridi sem.

Se objameta, tokrat nežno, iskreno.

AMADEA: Si žejen? Boš kaj?

MATEJ: Imaš kavo?

AMADEA: Ne, ne pijem je več. Bi čaj?

MATEJ: Ne, saj je v redu.

AMADEA: Joj, jaz ravno Josip- očitove srajce likam. Čakaj.

Se obrne in se napoti proti kuhinji. Preden gre skozi vrata, si premisli. Obrne se k Mateju.

AMADEA: Ne it. Počakaj. Samo sekundo. Samo likalnik izklopim.

Gre v kuhinjo. Matej se usede na kavč. Amadea se vrne, nekaj trenutkov postoji za njegovim hrbtom. Pride k njemu na kavč, ga gleda.

MATEJ: Ej, Evica mi je rekla, da si napisala roman. Hudo.

AMADEA: Ne, samo pisma. *(Vdihne in izdihne.)* Zelo zasebna.

MATEJ: Daš za prebrat?

AMADEA: Ne vem, če ... Večina jih je precej temnih.

MATEJ: Jih bom pa preskočil. Označi mi, pa bom samo ta svetla bral.

AMADEA: Ne vem.

MATEJ: Daj, no, mami.

AMADEA: Kaj delaš? Rekel si, da imaš službo.

MATEJ: Nimam službe. Delam, kadar rabim svoj keš. Ampak večinoma ga itak ne rabim.

AMADEA: Aha. A potem te ... on živi?

MATEJ: Ja. On.

AMADEA: Kako mu je pa ime?

MATEJ: Nima veze. Kdaj pa fotr pride?

AMADEA: Ne prav kmalu. Šele popoldan.

MATEJ: Kul.

AMADEA: Ga boš počakal?

MATEJ: Daj no, a daš za prebrat?

Tišina.

AMADEA: A ga boš poklical vsaj?

MATEJ: Daj no, zanima me.

AMADEA: Pokliči ga. Prosim. Bo zelo vesel, Oh, kakšno sonce si.

MATEJ: Mami.

Tišina. Amadea ga gleda.

Okej, ga bom poklical. Častna pionirska. *(se zareži)* Pffff.

AMADEA: Si siguren, da ne rabiš denarja?

MATEJ: Ne rabim.

AMADEA: Zakaj si pa potem Evici sobo oddal?

MATEJ: Kar tako. Zakaj pa ne?

AMADEA: Kako si mogel to očitu naredit? Saj veš, da meni ni važno, ampak njemu.

MATEJ: Ja, bo že preživel. Bo vsaj videl, kako je bilo meni, dokler sem moral z njim živet v isti bajti. Sploh je pa Evica super, a ni?

AMADEA: Ja. Evica je fina. Ampak, kako si mu mogel to naredit?

MATEJ: Joj, daj mami, no, rekla si, da se ne bova samo o tem pogovarjala. Obljubila si.

AMADEA: Ja.

Tišina.

Čopa nimaš več.

MATEJ: Na-a.

Tišina.

AMADEA: Super, da si prišel. Daj ga počakaj, no.

MATEJ: Pa ne, ne bom. Poklical ga bom. Saj sem rekel.

AMADEA: Prav.

Amadea vstane in iz predalnika vzame debel kup pisem. Brez besed jih da Mateju.

MATEJ: A to je to? Hudo. Tenks.

AMADEA: Ne smeš jih odnest. Tukaj jih moraš prebrat.

Matej jo pogleda, preveri, ali je resno mislila. Pomeri kup pisem.

MATEJ: Ne bom ga počakal.

AMADEA: Ni treba.

MATEJ: Veš kaj, pa bom tisti čaj.

AMADEA: Prav.

Amadea vstane in gre v kuhinjo. Tokrat se ne ozre. Matej je sam. Pogleda proti izhodnim vratom, vdihne in izdihne. Nato vstane, pobere pisma in gre. Amadea se vrne iz kuhinje brez čaja. Nekaj trenutkov zre v prazen kavč. Ulijejo se ji solze. Nato se vrne v kuhinjo. Čez čas se spet odprejo vhodna vrata in spet vstopi Matej. Usede se na kavč, odpre prvo pismo in ga začne brati. Nato iz kuhinje pride Amadea s čajem. Za komaj opazen trenutek postane med vrati.

AMADEA: Ne vem, ali ga sladkaš ali ne.

Tema.

DESETI PRIZOR

Moška garderoba v fakultetni telovadnici. Josip pride izpod tuša, okrog pasu ima ovito majhno brisačo, tako da je vidno materino znamenje, ki ga ima visoko na notranji strani stegna. Vstopi Filip.

FILIP: O, dober dan.

JOSIP (*prikima*): Mm.

FILIP: Kako?

Josip ne odgovori, le prikima. Filip opazi znamenje na Josipovi nogi.

O, madona, glej kaj imaš tukaj. Čisto enako –

S prstom pokaže na materino znamenje.

JOSIP: Kaj?

FILIP: Materino znamenje! Ne morem verjet! Natančno enako je kot Matejevo.
Nemogoče! Matej ima natančno enako in na točno istem mestu.

Josip pogleda najprej svoje materino znamenje, nato Filipa.

JOSIP: Matej?

FILIP: Ja! Tvoj sin. Poznam ga, a tega nisi vedel? Joj, oprosti, potem pa res ne bi smel tega kar tako omenit, ane? Pardon. Res.

Josip se usede na klop in si z dlanjo pokrije znamenje. Filip se preobuje in pospravi svojo športno torbo v omarico.

No, zdaj grem pa še jaz malo švicat. Se vidimo, Josip. Pa res, oprosti, da sem tako mimogrede omenil, sem mislil, da več.

Filip odide v telovadnico. Josip nekaj trenutkov še posedi na klopi. Nato vstane in stopi k pisoarju, da bi lulal.

JOSIP: O ... pizda! (*Pogleda dol.*) Daj no, daj vsaj ti me ne pusti totalno na cedilu.

Curka ni. Josipu se ulijejo solze. Tema.

ENAJSTI PRIZOR

Filip in Matej v supergah, tečeta.

FILIP: No, daj, ujemi me. Do tistele stene, kdo bo prej?

MATEJ: Ma, ne da se mi, stari, no.

FILIP: A ti veš, da se tebi nič ne da zadnje čase?

MATEJ: Ja, in?

Filip ga odrine.

FILIP: Daj, bodi malo zagreben. Saj sem petnajst let starejši od tebe. Me boš pa ja nažgal.

MATEJ: Pa, briga me.

Filip ga še enkrat odrine.

FILIP: Daj, no.

MATEJ: Pa, daj nehaj s tem nasiljem, no.

FILIP: Ja, tekmuje z mano, pa bom nehal.

MATEJ: Ne bom, bôli me.

Filip ga ob vsakem stavku dregne. Matej se ne upira, tako da ga Filip dejansko odriva sem in tja.

FILIP: Vidiš: nobene energije nimaš. Totalno si apatičen. Absolutno neambiciozen.

MATEJ: Okej. Od tukaj do stene. Tri štiri zdaj.

Matej se bliskovito požene v dir, misleč, da Filip tega ni pričakoval. A do cilja ga Filip vseeno prehit.

FILIP: In, Filip Šeme je zmagovalec, šampion, kralj atletike! Matej Kmétič pa je seveda samo kmetič!

Filip prasne v smeh. Matej se ne smeji.

Daj no, saj je samo štos.

Filip ga poljubi, Matej ga odrine.

MATEJ: Pizda, tak si kot moj fotr, ej, isti si! Sprovociraš me, da nasedem tvojim glupim igricam, samo zato, da mi lahko dokažeš kako si ti boljši!

FILIP: Pa saj sem se samo zafrkaval. *(se pači s pretiranim primorskim naglasom:)* Smo se hecali!

MATEJ: Ma, daj, odjebi.

FILIP: Opa, tako se pa ne govori.

Filip sili vanj, Matej ga odrine. Začneta se prerivati, nato Filip uspe Mateja poljubiti. Matej se prepusti. Poljub traja.

FILIP: No? A je zdaj v redu?

Matej molči.

Ti malo razvajeno dete.

Matej molči. Filip se pači.

Ki mora dobiti vse, kar mu pade na pamet.

Matej molči.

Ker drugače se skuja.

Matej molči.

Pravzaprav si **ti** točno tak kot tvoj fotr. Če ne dobiš tistega, kar hočeš, se samo namrdneš in potem naj bi vsi plesali tako, kot ti žvižgaš. Ampak to zame ne dela. Še posebej, če nič ne dobim v zameno.

MATEJ: Daj, nehaj, no. Nisem neambiciozen, OK? Samo zato, ker se ne grebem za keš ali pa za uspešno kariero, še ne pomeni, da sem neambiciozen.

FILIP: Ja, pa v bistvu pomeni točno to. To je celotna definicija ambicije: želja po uspehu, po denarju, po uveljavitvi v družbi. Ampak tebi se seveda ne da. Ti si len kot fuks. Razvajen. In popolnoma popolnoma neambiciozen.

MATEJ: Jebi se.

FILIP: O, ja, saj se bom. Samo ne več s tabo. Ne rabim te. Sploh, če ne boš poklical svojega očeta. Daj, no, saj en telefonski klic bi vaju pa mogoče spet povezal. Kot očeta in sina, a veš.

Filip se reži. Matej se zažene vanj in ga prevrne na tla. S pestjo z vso močjo udari v njegov obraz, da se Filipu iz nosa ulije kri.

MATEJ: Jebi se! Jebi se! Jebi se!

Mateju se ulijejo solze, zbeži. Tema.

DVANAJSTI PRIZOR

Dnevna soba. Josip sedi za pisalno mizo. Zamaje jo in posluša njeno škripanje. Naveličano izdihne. Vzame list papirja, ga večkrat prepogne in z njim podloži eno od nog, zlomljeno. Nato se spet usede, spet nekaj napiše, pa prečrta. Spet škripanje mize. Zazvoni telefon. Zvoni dolgo časa, Josip se medtem igra z mizo. Nato le dvigne slušalko.

JOSIP: Profesor doktor Kmetič, prosim?

Na drugi strani je Matej, čigar glas je slišen po vsem prostoru.

MATEJ: Živjo fotr.

JOSIP: Kdo je to?

MATEJ: Matej. A ti še kdo drug reče fotr?

JOSIP: Halo?

MATEJ: Mami sem obljubil, da te bom poklical.

JOSIP: A mami? Si govoril z njo?

MATEJ: Saj bi s tabo tudi. Že cel dan klicarim, pa noben ne dvigne.

JOSIP: V službi sem bil. Veliko dela imam.

MATEJ: Daj, stari, spokaj se že v penzijo, no, pa pusti še komu mlajšemu, da kaj naredi, preden bo tak zagrenjen stari prdec kot ti.

Josip odloži slušalko. Zadnja Matejeva replika zdaj glasno odmeva po vsem prostoru: "Daj, stari, spokaj se že v penzijo ... Zagrenjeni stari prdec ... Daj stari, spokaj se že v penzijo ... " Josip zakoraka po sobi gor in dol, kot bi hotel uiti vseprisotnemu glasu. Nato se usede za mizo, iz predala vzame steklenico viskija, v kateri je komaj še kak deciliter pijače. Natoči si. Miza škripa, a to ga zdaj ne zanima več. Po stopnicah za Josipovim hrbtom pride Evica, a se ustavi, ko jo Josip nagovori (še vedno s hrbtom obrnjen proti stopnicam).

JOSIP: Andreja?

EVICA: Amm.

JOSIP: Povej mi, kaj za vruga sem naredil narobe, da bi se me vsi radi znebili? Še bogu, se mi zdi, sem odveč. Pa sploh ne verjamem vanj. Morda bi se me pa ravno zato rad znebil?

EVICA: Amm.

JOSIP: Veš, da sem spil skoraj liter viskija v enem tednu? Sploh nisem vedel, šele danes sem opazil. Glej.

Podrži skoraj prazno steklenico proti stopnicam, a se še vedno ne ozre.

Sizifovsko, tako se počutim, sizifovsko. Zdaj naj bi žel, kar sem v življenju sejal, pa kaj mi je obrodila moja njiva? Nič. Jalov sem. Posušen. Žal mi je, ljuba moja, res mi je žal. Tudi jaz sem pričakoval, da bova v življenju še ... da se bova še lušno imela, da bova še kaj na dobičku. Drugače se ne bi tako gnal, res ne. Ahhh. No, kaj stojiš tam? Pridi.

Se ozre. Vidi Evico. Se obrne spet naprej.

A. Zato.

EVICA: Amm. Sorry. Nisem hotela –

JOSIP: Saj je vseeno.

Evica se obrne, da bi odšla nazaj gor.

JOSIP: Kam greš zdaj? Pridi zdaj sem, no.

Evica se obrne in pride po stopnicah k Josipu.

EVICA: A zdaj sva na ti?

JOSIP: Ja, kaj pa. Zdaj sem z vsemi na ti.

EVICA: Madona, v tej hiši ste pa res vsi čist v kurcu.

JOSIP: No.

EVICA: Sorry, ampak je res.

JOSIP: Boš?

Ji ponudi steklenico.

EVICA: A-a. Ne pijem.

JOSIP: Pametno.

EVICA: Kaj je pa bilo?

JOSIP: A veš, tale tvoja poškodba?

EVICA: Kaj je z njo?

JOSIP: Kako si že rekla? Pa pa profi kariera, ane?

EVICA: Ja.

JOSIP: Veš, tudi jaz imam zdaj eno podobno poškodbo. No, ne samo eno.

EVICA: A res?

JOSIP: Ja.

EVICA: No, pa saj ti že imaš kariero, ane?

JOSIP: Ja. Imaš prav. Dajva se rajši o čem drugem pogovarjat.

EVICA: Okej.

Tišina. Nato začneta oba hkrati.

EVICA: Saj jaz bi šla mogoče rajši kar nazaj –

JOSIP: Povej mi kaj o Mateju, daj. Kje sta se spoznala? V Pragi?

EVICA: Džizus. A res morava? Mislim, saj jaz imam tudi druge frende, ne samo Mateja. Lahko se tudi o njih pogovarjava.

JOSIP: Ja, ampak mene ta trenutek res zanima samo Matejček.

EVICA: Po moje bi znorel, če bi vedel, da ga tako kličeš. Vedno totalno ven pade, če mu kdo reče Matejček.

JOSIP: Res? Hah. Matejček.

Trenutek tišine. Josip si natoči še malo viskija v kozarec in ga spije.

EVICA: Ej, zakaj je v bistvu Matej šel? Mislim, saj ne, da bi jaz **hotela** tukaj živet, sploh če bi bila **vidva** moja starca, ampak ...

JOSIP: Zakaj je Matej šel? To je dobro vprašanje. To vprašanje, draga Evica, sem si sam zastavil večkrat, kakor vprašanje, zakaj človeštvo obstaja. *(Srčne viski, tokrat kar iz steklenice.)* Tako da mislim, da to ni dobro

vprašanje. Pravzaprav skorajda nobeno vprašanje v zvezi z Matejevim odhodom ni dobro vprašanje. Lahko ti odgovorim, kdaj je Matej odšel, ne morem pa ti odgovoriti, kam je odšel, s kom je odšel, zakaj je odšel ali čemu je odšel. Niti na vprašanje, s čim je odšel, ne bi zares znal odgovoriti. Ker njegovo kolo je še vedno v garaži.

EVICA: Kaj pa: od kje je odšel?

JOSIP: Od kod. Ne od kje.

EVICA: No, pa od kod.

JOSIP: Od kod je odšel? Hmm. Tega si pa res še nisem zastavil. Ostra si ti, ostra. Povej mi, zakaj bi dekle, kakršno si ti: privlačno, hitro, brihtno, izgubljalo čas s takim ... brezveznikom, kakršen je moj sin?

EVICA: Matej pa res ni brezveznik. Matej je super. Škoda, da je ... Ma, on je super.

JOSIP: Se ti zdi? Ker, glede na to, kar sem izvedel zadnje čase o njem, za omožit ravno ni.

EVICA: Ne, to ne, ampak se pa totalno znajde!

JOSIP: Najbrž se je to naučil od tebe. Ko sem ga jaz poznal, je bil popolna zguba. Enkrat sem ga poslal v Prago, pa je prišel samo do Dunaja in se potem s prvim vlakom vrnil.

EVICA: Ja, ja, ja, Matej je totalno tak!

JOSIP: Mogoče je pa do zdaj že našel Prago in mu je tako všeč, da noče prit nazaj.

EVICA: Ej, jaz sam nekaj ne štekam.

JOSIP: Nečesa. Ne nekaj. Nečesa.

EVICA: Kaj sta se vidva oba z Amadeo tako na tega vajinega bogega sinkota obesila? A nimata res nič drugega v lajfu za delat, kot jamrat zaradi Mateja? Mislim, saj ni umrl, haloo? A ni lajf mal prekratek, da bi cele dneve pa cele noči samo jamral?

JOSIP: Imaš bolj prav, kot si misliš. In ne bom te več obremenjeval s svojo starčevsko melanholijo.

Nagne steklenico.

EVICA: Ne, saj meni ni panike, samo ... Pa daj že to flašo stran, no.

JOSIP: Modrost mladosti, to si ti, zame. Modrost mladosti. Navdihuješ me. (*Spet nagne.*) Lahko bi bila moja muza.

EVICA: Itak.

JOSIP: Ampak najbrž tako ali tako ne bom v življenju ničesar več napisal, ker se mi vse podira. Poglej, še tale miza se maje, poglej.

Zamaje mizo, ki zaškripa.

JOSIP: Lep zvok, ne? Kot postelja pod razgretima ljubimcema. O, kam si šla mladost?

EVICA: Džizus.

Josip še enkrat zamaje mizo. Škrip. Tema.

TRINAJSTI PRIZOR

Dnevna soba. Josip teče na trenažerju (skoraj ves prizor). Izgovarja samo kratke kose stavkov, včasih tudi nelogično prelomljene, da ima vmes dovolj časa za dihanje. Amadea pride iz kuhinje z zlikanimi srajcami na obešalnikih.

AMADEA: Zakaj mi pa nisi povedal? Mi ne bi bilo treba zlikat vseh teh srajc.

JOSIP: To, da sem sprejel upokojitev, še ne pomeni, da bom okrog hodil v zmečkanih srajcah.

AMADEA (*globoko vdihne in izdihne*): Ampak zdaj boš imel čas, da si jih sam zlikaš.

JOSIP: Saj se mi je zdelo, da sem imel en pomemben razlog, zakaj se nisem hotel upokojit.

AMADEA: Ha ha ha.

Amadea odnese srajce v zgornje nadstropje, nato se vrne.

AMADEA: Kako pa to, da si se le odločil?

JOSIP: Stvar trenutka. Navdiha. Naveličal sem se bojevanja za tisto, kar bi mi moralo tako ali tako pripadat. Vdal sem se. Zguba sem na polni črti.

AMADEA: Ne, mislila sem, kako to, da si se končno le odločil, da se boš začel rekreirat.

JOSIP: Evica mi je rekla, da bom bolj srečen. Povsem kemična stvar, kombinacija adrenalina in endorfinov menda.

AMADEA(*tih*): Evici si prisluhnil, mene pa nikoli ne slišiš.

JOSIP: Kaj praviš?

AMADEA: Ah, nič. Pravim da lepo, da si končno slišal pameten nasvet. Zakaj mi pa nisi povedal?

JOSIP: Nisem si mislil, da te zanima biokemija.

AMADEA: Ne, mislim, zakaj mi nisi povedal, da nisi bil srečen?

JOSIP: Saj še vedno nisem. Traja nekaj tednov menda, da ta mešanica hormonov tudi dolgotrajneje deluje.

AMADEA: Aha. No, potem te bom pa takrat še enkrat vprašala.

JOSIP: Če bom še živ.

AMADEA: Prosim!?

JOSIP: Bil sem pri zdravniku.

Amadea globoko vdihne in izdihne. Josip molči.

AMADEA: No, in!? Mi boš končno povedal, kaj je?

JOSIP (*še vedno na trenerju*): Odebeljeno prostato imam.

AMADEA: Kaj!? Pa stopi že s te neumne naprave!

Josip se ustavi.

JOSIP: Naredili so biopsijo.

AMADEA: In!?

JOSIP: Nič. Čakam na izvide iz kliničnega centra. Dobim po pošti.

AMADEA: Zakaj mi pa nisi povedal?

JOSIP: Zakaj pa ti meni nisi povedala? Da si govorila z Matejem?

Amadea molči. Čez nekaj trenutkov Josip spet začne teči. Amadea globoko vzdihne in nese še nekaj zlikanih srajc v zgornje nadstropje. Tema.

ŠTIRINAJSTI PRIZOR

Amadea in Evica sedita na kavču. Evica bere članek iz časopisa.

EVICA: No, pazi to, stara: letošnja nagrada za najboljši roman gre torej povsem nepoznanemu imenu, ženski, začetnici, avtorici, ki se je povsem instiktiv, shit, ne, čakaj, instinktin, ha ha ha, ne, čakaj instin –

Amadea ji izpuli časopis iz rok in bere naprej.

AMADEA: ... ki se je povsem instinktivno lotila romana v pismih in napisala uspešnico *Ljubezen ne zastara*. V slovenskih literarnih vodah se torej še skrivajo neodkriti talenti, saj se vsako leto med finalisti pojavi vsaj eno novo avtorsko ime.

Zdaj Evica izpuli časopis Amadei.

EVICA: Finančni del nagrade je letos sicer za spoznanje skromnejši kot lani, zato pa prestiž ostaja enak. Uuu-huuu!

Vstopi Josip s pošto. Amadea in Evica se zresnita, Amadea skriva časopis za hrbet.

JOSIP: Kaj bereta?

EVICA: Cajtung. A tebe ne zanima?

Izpuli časopis Amadei in ga pomoli Josipu.

JOSIP: Imam najprej eno pošto za prebrat.

AMADEA: A te res ne zanima?

EVICA: No, jaz sem itak že čisto fertik, grem kar spat. Stari, tiste tvoje papirje, ki si jih tamle na tleh pustil, sem začela nekaj brat, ko mi je bilo dolgčas. Full zanimivo, stari, ej. Saj te ne moti, če preberem, ane?

JOSIP (*odsotno*): Ne, ne, kar preberi.

EVICA: No, jaz grem pančkat. Nočko!

Evica zafnana objame in poljubi Amadeo, nato pa objame tudi Josipa in ga pri tem dvigne od tal.

Dobro pančaj, stari!

JOSIP: Eva, prosim, daj me dol.

Evica ga uboga.

EVICA: Ja, ja, evo, sem že pridna. Ajde!

Evica odide po stopnicah v svojo sobo. Amadea in Josip ostaneta sama.

JOSIP: Jaz preberem tvoj članek, če ti prebereš tole pošto.

Ovojnico da Amadei.

AMADEA: Ampak ta je zate. Aha. Klinični center.

Amadea globoko vdihne in izdihne.

AMADEA: Jaz je ne morem odpret.

Josip prikima. Amadea zamiži in poljubi ovojnico, ki jo da nazaj Josipu.

JOSIP: Mm. Saj bom sam. Lahko noč.

Amadea prime Josipa za roko, ga poljubi na lice in odide po stopnicah navzgor. Josip se s časopisom in ovojnico usede za pisalno mizo. Vzame nož za odpiranje pošte in ravno hoče odpreti ovojnico, ko pri vratih pozvoni. Josip pogleda na uro, nato vstane in gre odpret. Pred vrati stoji Matej z napol zvito spalno vrečo in plastično vrečko, polno svojih stvari.

MATEJ: Hej.

JOSIP: Živjo.

MATEJ: Amm ... Samo za kakšno noč?

JOSIP: Seveda.

Ga z gesto roke, v kateri pa še vedno drži ovojnico, povabi naprej. Matej vstopi.

MATEJ: A ... A sem kaj zmotil?

JOSIP: Niti ne.

Matej odloži spalno vrečo.

JOSIP: Ko prideš domov, ti ni treba prinesiti spalne vreče. Ampak saj to si vedel, ane?

MATEJ: Ja. Namenjen sem bil v Prago.

JOSIP: Prago?

MATEJ: Ja. Na štop.

JOSIP: Do kod si pa prišel?

MATEJ: Do Domžal.

JOSIP: Mm.

MATEJ: Mogoče bom šel jutri. Čeprav ne vem, zakaj bi bilo jutri kaj boljše.

JOSIP: Mogoče pa bo.

MATEJ: Veš, fotr, jaz nisem neambiciozen.

JOSIP: Nisi?

MATEJ: Ne. Nisem. Samo ne želim si istih stvari kot ti.

JOSIP: Kaj si pa jaz želim?

MATEJ: Ne vem, uspešno kariero pa to. Čeprav mogoče to pomeni, da sem neambiciozen. Ker si ne želim uspeha.

JOSIP: Kaj pa si želiš?

MATEJ: Ne vem. Nič, kar bi imelo veze s prihodnostjo. Ker to je itak že v kurcu.

JOSIP: Prihodnost?

MATEJ: Ja. A tebi se ne zdi?

Odloži ovojnico na mizo.

JOSIP: Kdo ve.

MATEJ: Jaz si želim bolj tako, fino se imet po poti, ne nujno tako zelo nekam prit.

JOSIP: Potem je verjetno uspeh že to, da prispeš do Domžal.

MATEJ: Ja. Pa če imaš frende s sabo.

JOSIP: Verjetno. Jaz sem bil v življenju ves čas prezaposlen, da bi opazil, s kom potujem.

MATEJ: Ja.

JOSIP: Oprosti.

MATEJ: Ti tudi?

Josip prikima.

JOSIP: A boš tukaj, na kavču?

MATEJ: Po moje, ja.

JOSIP: No, jaz samo še nekaj preberem, pa te pustim.

MATEJ: Ti kar, saj si doma.

JOSIP: Ti tudi, Matej. Ti tudi.

Matej razvije spalno vrečo, sezuje čevlje in se uleže. Josip ugasne vse luči, samo še lučka nad pisalno mizo gori. Matej zaspi. Josip stopi k pisalni mizi, vzame ovojnico, jo odpre in prebere vsebino. V pesti zmečka papir. Skremži se v bolečini. Nato stopi do Mateja, ga pokrije, potem pa ugasne še namizno svetilko in odide v zgornje nadstropje. Tema.

KONEC